

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **Ing. R. S.** narozený dne
bytem
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Dobešem
sídlem Jánošíkova 29, 643 00 Brno

proti

žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 120 00 Praha 2

o zaplacení 7 500 000 Kč

takto:

- I. Řízení se v částech, ve kterých žalobce požadoval
zaplacení částky 3 000 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným
trestním stíháním,
zaplacení částky 900 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby,
zastavuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 350 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy
způsobené nezákonným trestním stíháním, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto
rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 93 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy
způsobené výkonem vazby, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žaloba se v části, ve které žalobce požadoval zaplacení částky 2 650 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním, zamítá.
- V. Žaloba se v části, ve které žalobce požadoval zaplacení částky 414 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby, zamítá.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 217,07 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 2 dne 3. 2. 2015 domáhal na žalovaném zaplacení částky 6 000 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním a zaplacení částky 1 500 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonnou vazbou.
- Žalobce uvedl, že usnesením Vrchního státního zastupitelství v Olomouci (dále jen „VSZ Olomouc“) ze dne 2. 8. 2011, sp. zn. [REDAKCE] bylo zahájeno jeho trestní stíhání. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost, která byla zamítnuta. Usnesením Okresního soudu v Ostravě (dále jen „OS Ostrava“) ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE], bylo rozhodnuto o vzetí žalobce do vazby. Rovněž proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost, která byla též zamítnuta. Usnesením VSZ Olomouc ze dne [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE], bylo rozhodnuto o propuštění žalobce z vazby na svobodu. Rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „KS Brno“) ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. [REDAKCE] který nabyl právní moci dne 30. 7. 2014, byl žalobce obžaloby zproštěn. Z uvedeného tak vyplývá, že žalobce byl nezákonně trestně stíhán a držen ve vazbě, přičemž jak při zahájení trestního stíhání, tak ani v jeho průběhu neexistovaly důkazy o tom, že by žalobce spáchal jakýkoliv trestný čin. Existovalo pouhé nepodložené podezření, které však není relevantním důkazem, a pouhá domněnka, kterou uvedla osoba podávající vysvětlení, není dle platných zákonů důvodem pro zahájení trestního stíhání a již vůbec ne pro vzetí do vazby. Přesto bylo trestní stíhání zahájeno, žalobce zadržen a vzat na 3 měsíce do vazby. Trestní stíhání trvalo od 2. 8. 2011 do 30. 7. 2014, zadržení a vazba pak od [REDAKCE] do [REDAKCE].
- V důsledku uvedených skutečností vznikla žalobci nemajetková újma. Došlo k masivní medializaci předmětné kauzy a osoby žalobce, během které bylo poškozeno, resp. zničeno dobré jméno žalobce a došlo k difamací jeho osoby s fatálními důsledky, byla poškozena jeho čest, pověst a snížena jeho důstojnost. Záběry ze zadržení, kde policisté vedou žalobce v poutech, se ihned objevily v televizi jako hlavní zpráva, a to dokonce v celorepublikovém zpravodajství. Tím začal intenzivní mediální proces trvající několik let. Záběry ze žalobcova zadržení byly komentovány jako [REDAKCE] či [REDAKCE] apod. a s odsuzující rétorikou se objevovaly dennodenně v médiích několikrát během dne po celou dobu tří let až do zprošťujícího rozsudku KS Brno. I v současné době se však objevují publikované zprávy v médiích nerespektující zprošťující rozsudek a obsahující tendenční sdělení poškozující nadále osobu žalobce a jeho vážnost. Zprávy týkající se kauzy se objevovaly na čelných pozicích ve zpravodajství ve všech médiích (televize, rozhlas, tisk, internet), a to v České republice i na Slovensku. Na internetu se tyto články a odkazy na osobu žalobce vyskytují dodnes. Z publikovaných zpráv vyplývalo, že se žalobce měl účastnit rozsáhlé zvláště závažné trestné činnosti zločinecké skupiny. Spousta žalobcových známých čerpala značně tendenční informace o kauze pouze z médií a žalobce neměl s ohledem na nříměsíční vazbu možnost jejich názor, ovlivněný výroky zástupců státu z mediálních zpráv, vyvracet, a to ani u přátel a příbuzných. Pokud jde o vyjádření zástupců státu, jednalo o výroky ředitele ÚOOZ, prezidenta Policí ČR, náměstka pověřeného vedením GIBS i dozorcujícího státního zástupce, kteří o žalobci hovořili v tezíh typu [REDAKCE].

Uváděli i další své závěry a dedukce směřující k osobě žalobce, které byly difamační, snižovaly žalobcovu důstojnost a důvěryhodnost, a to nejen v rámci obhajoby, ale i ve společnosti, přičemž jejich závěry nebyly pravdivé a neměly žádný reálný podklad. V době pobytu ve vazbě byl žalobce propuštěn od Policie ČR, přičemž v den ukončení služebního poměru byla ze strany zástupců státu o propuštění okamžitě informována média a zprávě o žalobcově propuštění byl přikládán status velké důležitosti. Od svého propuštění od Policie ČR se žalobce ocitl na dobu tří let bez příjmů, když nemohl sehnat zaměstnání a nepobíral ani podporu v nezaměstnanosti, neboť to výpovědní důvod neumožňoval, a ocitl se tak ve finanční nouzi. Žalobce nemohl v době trestního stíhání nalézt ani zaměstnání, které by odpovídalo jeho kvalifikaci, ani zaměstnání pod touto kvalifikací, neboť kauza byla obecně natolik známá, že žalobce nechtěli nikde přijmout a byl prakticky nezaměstnatelný. Kromě podezření, že by žalobce mohl být nespolehlivou osobou, měli potenciální zaměstnavatelé s ohledem na rétoriku orgánů činných v trestním řízení v médiích obavu, že žalobce bude pravděpodobně za pár měsíců odsouzen, a že tak budou nuceni hledat zaměstnance jiného. Při pohovoru bylo žalobci též sděleno, že by jeho přítomnost ve společnosti byla negativně hodnocena ze strany klientů. Nedůvodné trestní stíhání způsobilo žalobci obrovský stres, který mu dále způsobil zdravotní problémy, v důsledku kterých byl nucen vyhledat pomoc psychiatra a psychologa. Trestní stíhání se dotklo též členů žalobcovy rodiny. Manželka a dcera trpěly medializací žalobcovy osoby, a to jak v rovině společenské, kdy byly vystaveny opovržení ze strany okolí a známých, tak dokonce i v rovině pracovní. Dcera, která tehdy pracovala na [REDAKCE] byla předvolána tehdejším ředitelem a bylo jí sděleno, že nadále nemůže být zaměstnancem [REDAKCE], protože tím úřad poškozují. Bylo jí sděleno, že je dcera [REDAKCE] který je členem zločineckého gangu, a tudíž musí požádat o skončení pracovního poměru s okamžitou platností nebo bude propuštěna s negativním pracovním posudkem.

4. K pracovním dopadům dále žalobce uvedl, že k nezákonným rozhodnutím o vazbě a trestním stíhání došlo v době, kdy mu bylo [REDAKCE] let, byl ve vysoké funkci u Policie ČR a měl možnost aspirace na vyšší post v rámci Policie ČR. Byl tehdy adeptem na [REDAKCE] o čemž existují důkazy. Tato kauza však žalobci možnost uvedeného kariérního růstu znemožnila a vzala mu i možnost jakéhokoliv zajímavého profesního růstu v budoucnu. Jako člověku, který byl stíhán a „mediálně odsouzen“, mu znemožňuje budoucí povýšení v rámci Policie ČR, neboť jmenování do vyšších funkcí je velmi senzitivní na vnímání pověsti a vážnosti uchazeče ze strany veřejnosti. Došlo tedy i k poškození žalobce v rovině budoucího finančního ohodnocení jeho práce, když vyšší pozice, na které aspiroval, jsou lépe platově ohodnoceny. Dále žalobce uvedl, že byl v důsledku trestního stíhání zbaven bezpečnostní prověrky na stupeň důvěrné. Následně vedl řízení o vrácení prověrky a vedle toho probíhalo šetření NBÚ za účelem vyřízení nové bezpečnostní prověrky, což mělo za následek šetření BIS o osobě žalobce. BIS v rámci svých povinností kontaktovala spoustu žalobcových známých a zjišťovala informace o jeho osobě, z čehož mohli mít jeho známí pocit, že je stále vyšetřován. Žalobce už velmi unavuje stále někomu vysvětlovat, že již byl obžaloby pravomocně zproštěn a že tato další řízení nejsou vedena proti jeho osobě.
5. Žalobce tak uzavřel, že mu stát svým nezákonným rozhodnutím o trestním stíhání a o vzetí do vazby vzal tři roky normálního života. Hrubým způsobem došlo k narušení žalobcovy integrity a jeho vytěsnění na okraj společnosti, když mu byl zástupci státu dán status „vyděrače“, který [REDAKCE], přestože žalobce reálně nic trestného nespáchal. I přesto, že byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby, nadále musí svou nevinu obhajovat jak v profesním, tak v osobním životě, a musí tedy vynakládat další energii a aktivitu na věc, která mu byla neoprávněně způsobena orgány státu.

6. Žádostí ze dne 20. 1. 2015, doručenou žalovanému dne 21. 1. 2015, uplatnil žalobce u žalovaného požadavek na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním a nezákonnou vazbou ve výši 7 500 000 Kč. Žalovaný do dne podání žaloby tuto žádost nijak nevyřídil. Podanou žalobou se tak žalobce (po upřesnění) domáhal zaplacení částky 6 000 000 Kč jako náhrady újmy z titulu nezákonného trestního stíhání a částky 1 500 000 Kč z titulu nezákonné vazby.
7. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný potvrdil, že u něho žalobce dne 22. 1. 2015 uplatnil předmětné požadavky na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu z titulu rozhodnutí o vazbě a z titulu trestního stíhání. Žádost byla vyřízena stanoviskem ze dne 14. 12. 2015, kterým bylo žalobci částečně vyhověno a přiznáno zadostiučinění za vazební stíhání v částce 93 000 Kč a za trestní stíhání v částce 150 000 Kč. Po rekapitulaci a potvrzení žalobcem shora uvedených rozhodných okamžiků v rámci jeho trestního stíhání žalovaný uvedl, že v souladu s konstantní judikaturou je možno uzavřít, že v daném případě došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí, za které lze s ohledem na výsledek trestního řízení považovat usnesení o zahájení trestního stíhání. Lze pak mít obecně za to, že každé trestní stíhání může zasáhnout do života stíhané osoby v řadě jeho rovin s větší či menší intenzitou. V návaznosti na uvedené tedy žalovaný konstatoval, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, přičemž toto konstatování a přiznání peněžité částky ve výši 150 000 Kč se vzhledem k okolnostem případu jeví jako dostatečné zadostiučinění za porušení práva a vzniklou nemajetkovou újmu. Dále žalovaný konstatoval, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o vazbě a vzhledem k okolnostem případu přiznal žalobci denní odškodné za vazební stíhání ve výši 1 000 Kč, celkem pak 93 000 Kč za 93 dnů trvání vazby, které i nadále považuje za dostatečné zadostiučinění za porušení práva žalobce.
8. Žalobce ve svém vyjádření k obraně žalovaného potvrdil, že mu byla dne 17. 12. 2015 na účet připsána přiznaná částka odškodnění ve výši 243 000 Kč, poskytnuté odškodnění však nepovažoval za odpovídající. Pokud jde o zadostiučinění za trestní stíhání, vyjádřil žalobce přesvědčení, že žalovaný stanovil částku 150 000 Kč mechanicky, aniž by přihlížel ke konkrétním okolnostem případu žalobce, jím předkládaným listinám a navrženým výpovědím, které jsou způsobilé prokázat míru a intenzitu vzniklé nemajetkové újmy. Při stanovení zadostiučinění za vykonanou vazbu pak žalovaný nevyužil ani rámce daného judikaturou Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NSČR“), který doporučuje stanovit sazbu denního odškodného ve výši až 1 500 Kč podle povahy věci. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný přiznanou výši odškodnění stanovil jednoduše uprostřed nastíněné sazby, aniž by přihlížel ke konkrétním okolnostem jeho případu. Žalovaný jistě nevzal v úvahu skutečnost, že žalobce v prostorách vazební věznice potkal mnoho obviněných, obžalovaných a odsouzených, kteří jej poznali [REDAKCE] neboť jeho fotografie byly ve všech novinách i televizních zprávách, nebo někteří dokonce jako vyšetřovatele, který vedl proti nim trestní stíhání. Dle žalobce je zásadní rozdíl, pokud se do vazby dostane osoba, která už tam mnohokrát oprávněně byla, a je tak trochu mezi svými, a když je do vazby umístěn [REDAKCE] kterého z podstaty věci většina vazebně stíhaných považuje za svého nepřítele, kterému své nepřátelství chtějí dát silně najevo.
9. V podání ze dne 26. 6. 2017 pak žalobce doplnil, že jeho kauza začala v mediálním veřejném prostoru dne 2. 8. 2011 a neskončila dodnes. Cca 3 roky, tj. přibližně v době od 2. 8. 2011 do 30. 7. 2014, kauza probíhala mediálně ve velmi intenzivní formě. Ve středně intenzivní formě probíhala mediálně od 1. 8. 2014 do 28. 11. 2016, tj. cca 2 a čtvrt roku. To je doba, po kterou již žalobce nefiguroval mezi obžalovanými, ale ostatní obžalovaní absolvovali odvolací řízení u Vrchního soudu v Olomouci a dovolací řízení u NSČR a někteří pak i řízení před Ústavním soudem. Při informování veřejnosti o průběhu těchto soudních řízení se většinou zmiňovala jména všech původně obžalovaných osob, tedy včetně jména žalobce, který byl již 30. 7. 2014 zproštěn obžaloby. V minimálně intenzivní formě pak média zmiňují jméno žalobce dodnes,

Trestní stíhání byla následně rozšiřována dalšími usneseními ze dnů 4. 10., 5. 10., 12. 12. 2011, 16. 2. 2012, tato se však již netýkala žalobce. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání podal žalobce dne 3. 8. 2011 stížnost, doplněnou prostřednictvím obhájce dne 9. 8. 2011, ve které jednak jakoukoliv trestnou činnost popřel, jednak usnesení vyčítal vágnost, nepřezkoumatelnost, absenci řádného vymezení skutku, kterého se měl dopustit, nepřiléhavou právní kvalifikaci a celkovou nenaplněnost podmínek § 160 odst. 1 trestního řádu pro možnost zahájení trestního stíhání. Stížnost byla usnesením Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „NSZ“) ze dne 16. 9. 2011, č. j. [REDAKCE] zamítnuta jako nedůvodná, přestože NSZ konstatovalo nepřesnosti ve vymezení skutku, kterého se měl žalobce dopustit, a mělo výhrady i k právní kvalifikaci, kdy však tyto nedostatky jsou odstranitelné v dalším průběhu řízení. S předchozím souhlasem VSZ Olomouc byl žalobce dne [REDAKCE] v [REDAKCE] zadržen Inspekcí Policie ČR a dne [REDAKCE] byl k OS Ostrava podán návrh na jeho vzetí do vazby. Při vazebním zasedání dne [REDAKCE] žalobce opět celou trestnou činnost popíral, poukazoval na nevěrohodnost osob, z jejichž vysvětlení je usuzováno na jeho trestnou činnost, poukazoval na svou bezúhonnost jako policisty a vyjadřoval přesvědčení o schopnosti prokázat svou nevinu. Současně žalobce popíral existenci vazebních důvodů, navrhoval případné nahrazení vazby slibem a upozorňoval na to, že mu již zadržení spojené s medializací zničilo kariéru, což vzetí do vazby ještě zhorší, stejně jako mu ztíží možnost obhajoby, stejně jako na to, že by měl ve vazbě jako [REDAKCE] těžkou pozici. Usnesením OS Ostrava ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o vzetí žalobce do vazby z důvodů dle § 67 písm. a), b) trestního řádu s tím, že se vazba započítává od [REDAKCE] hod. Proti usnesení podal žalobce hned po vyhlášení stížnost, kterou následně dne 19. 8. 2011 prostřednictvím obhájce odůvodnil a podrobněji rozvedl již dříve uplatněno argumentaci. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE] bylo usnesení OS Ostrava zrušeno a nově rozhodnuto tak, že se žalobce bere do vazby z důvodu dle § 67 písm. b) trestního řádu. Usnesením OS Ostrava ze dne [REDAKCE], č. j. [REDAKCE]

██████████ byl u žalobce zamítnut návrh VSZ Olomouc na rozšíření důvodu vazby dle § 67 písm. a) trestního řádu, a to za stálé existence důvodu vazby dle § 67 písm. b) trestního řádu. Usnesením VSZ Olomouc ze dne ██████████, sp. zn. ██████████, bylo rozhodnuto o propuštění žalobce z vazby na svobodu, neboť důvod vazby dle § 67 písm. b) trestního řádu pominul. Dne 3. 8. 2011 byl žalobce vyslýchán jako obviněný, kdy se jen krátce vyjádřil ke skutku, který je mu kladen za vinu, trestnou činnost popřel, poukázal na svá kladná služební hodnocení a odměny i zvažované povýšení do Prahy a trestní stíhání označil za vykonstruované. Dne 28. 5. 2012 podal žalobce trestní oznámení na osobu MUDr. V. ██████████ J. ██████████ pro podezření ze spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku dle § 346 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit svými tvrzeními do protokolu o výsledku svědka ve dnech 4. 8. 2011 a 28. 5. 2012 v této trestní věci. Dne 1. 6. 2012 bylo pokračováno ve výsledku žalobce jako obviněného, přičemž žalobce odmítl vypovídat. Jinak byl žalobce ve své obraně vůči trestnímu stíhání aktivní, kdy prostřednictvím obhájce opakovaně vznášel řadu návrhů na provedení důkazů (výslechy svědků, trestní spisy, stížnostní spisy, doklady o pracovních Inspekcce Ministerstva vnitra/Inspekcce Policie ČR atd.), a to např. ve dnech 25. 8., 19. 9., 23. 11., 13. 12. 2011, 10. 1., 13. 2., 9. 3., 23. 4., 27. 4. 2012. Opakované (např. ve dnech 20. 12. 2011 či 16. 3. 2012) též žalobce navrhoval zastavení svého trestního stíhání, když z dosavadního průběhu řízení vyplývá, že se skutek nestal. K návrhu VSZ Olomouc byl OS Ostrava vydán dne 28. 7. 2011 příkaz k domovní prohlídce – rodinného domu ve vlastnictví manželky žalobce, ve kterém měly trvalý pobyt manželka a dcera žalobce. Poté, co manželka a dcera žalobce při podání vysvětlení dne 2. 8. 2011 shodně uvedly, že žalobce s nimi v tomto domě od roku ██████████ nebydlí a vůbec tam nedochází, bylo od prohlídky upuštěno. K návrhu VSZ Olomouc byl OS Ostrava vydán dne 28. 7. 2011 příkaz k domovní prohlídce – bytu ve vlastnictví a užívání žalobce. Domovní prohlídka (včetně pořízení fotodokumentace založené do spisu) pak byla provedena dne 2. 8. 2011. K návrhu VSZ Olomouc byl OS Ostrava vydán dne 2. 8. 2011 příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků – kanceláře ██████████ kterou užíval žalobce. Prohlídka (včetně pořízení fotodokumentace založené do spisu) byla provedena téhož dne. Do vyšetřovacího spisu byly založeny doklady prokazující kladné služební hodnocení žalobce jak po stránce pracovní, stran plnění služebních úkolů, tak po stránce mezilidských vztahů, morálně charakterových vlastností. V opisu z evidence rejstříku trestů neměl žalobce žádný záznam. Do spisu byl rovněž založen dopis faráře katedrály ██████████ ze dne 7. 9. 2011, který uvedl: „Vážení, chtěl bych se vyjádřit k obvinění pana ██████████ V českých médiích se za poslední dobu objevilo mnoho zpráv o činnosti tzv. brněnského policejního gangu, přičemž byl jako údajná hlava gangu označen pan ██████████, který byl dále nařčen z toho, že jako vysoký pracovník Policie se podílel na korupci a korupční praktiky vědomě kryl. Ačkoliv stále trvá tato štvavá medializace případu, nebylo nikde uvedeno, čeho konkrétně se dopustil. V protikladu k těmto zprávám, které z pana ██████████ nůž předem bez řádného vyšetření a soudu dělají zločince, bych rád přispěl opačným svědectvím. S panem ██████████ jsme se potkali asi před dvěma lety a od té doby jsme ve víceméně pravidelném kontaktu. Za tu dobu jsem ho mohl poznat jako přátelského člověka s velkým smyslem pro zodpovědnost a spravedlnost. Když jsme v hovorech zabrousili na jeho zaměstnání, často opakoval, že důvodem jeho práce pro Policii ČR je touha po spravedlnosti a snaha očistit i řady policie od zločinů a korupce. A neskrýval smutek nad tím, že se v řadách těch, kteří mají sloužit spravedlnosti, vyskytuje zločin. Jeho jednání, které jsem vždy vnímal jako naprosto korektní, nedávalo prostor pro „dvojí tvář“, pokrytectví nebo lež. Proto mě velmi trápí, jaká „psí hlava“ mu je před očima veřejnosti nasazována, aniž by se vystoupilo z prostoru pouhých domněnek, spekulací a podezření. Vypadá to pak, jako by „presumpce nevinny“ byla pouhou slovníkovou položkou bez praktického dopadu. Tato veřejná dehonestace bez možnosti se bránit a zpochybnění jeho práce, které se poctivě snažil dát opravdu všechno, musí být velmi zdrcující. Je proto mou povinností se postavit na obranu člověka, kterého znám jako čestného a spravedlivého, a vydat o něm pozitivní svědectví. Vážení, je na vás, aby byla shromážděna fakta, která mají prokázat pravdu. Přeji vám, abyste mohli vždy pracovat a postupovat s čistým svědomím jako služebníci pravdy.“ Po prostudování spisu po skončení vyšetřování byly obhájcem žalovaného vzneseny dne 9. 7. 2012 další návrhy na doplnění dokazování v podobě výsledku svědka a připojení dalších

trestních spisů a dne 12.7.2012 podán žalobcem prostřednictvím obhájce další návrh na zastavení trestního stíhání, když z celého spisového materiálu (vyjma výpovědí osob velmi problematické věrohodnosti) nevyplývá, že by se žalobce dopustil jakékoliv trestné činnosti či že by zde vůbec existovala nějaká organizovaná skupina. Přípisem ze dne 30.7.2012 byl žalobce ze strany VSZ Olomouc upozorněn na úpravu popisu skutku a změnu právní kvalifikace jednání, pro které bude nadále stíhán. Popis skutku se změnil tak, že

[REDACTED]

Takto upravený skutek byl kvalifikován jako trestný čin účasti na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona a trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona. Pro takto popsaný skutek (již jen s drobnými korekcemi, nikoliv však ve vztahu k žalobci) s uvedenou právní kvalifikací byla dne 1. 8. 2012 podána ke KS Brno na žalobce (a dalších 12 obžalovaných – pro ty pro celou řadu dalších skutků) obžaloba. Z přehledu obsahu trestního spisu vyplývá, že minimálně shora popsané úkony trestního řízení jako u žalobce, ale i spousta dalších, kdy bylo např. opakovaně rozhodováno o vazbě, byly prováděny i u dalších obviněných, bylo podáno velké množství vysvětlení, vyslechnuto velké množství svědků, vyhodnocováno velké množství listinných důkazů, přičemž v době podání obžaloby čítal spis cca 8 700 listů, samotná obžaloba pak 101 stran. Žalobce po podání obžaloby navrhoval její předběžné projednání, kdy poukazoval jednak na absenci jakéhokoliv prokázání jeho trestné činnosti, jednak na vady, kterými mělo být přípravné řízení zatíženo, a navrhoval vrácení věci k došetření či zastavení svého trestního stíhání z důvodu, že se skutek nestal. Ve dnech 15.-18. 10., 12.-14. 11., 10.-13. 12. 2012, 7.-10. 1., 4.-7. 2., 4.-7. 3., 2.-5. 4., 22.-25. 4., 20.-23. 5., 24.-26. 6., 15.-18. 7., 2.-4. 9., 30. 9.-2. 10., 29. 10.-1. 11., 25.-27. 11., 4.-6. 12. 2013 a 28. 2. 2014 se věci konala hlavní líčení. Jednalo se minimálně o půldenní, většinou však celodenní jednání. Žalobce se hlavních líčení osobně účastnil v nadpoloviční většině případů. Při hlavním líčení konaném dne 27. 11. 2013 přednesl státní zástupce závěrečnou řeč, ve které navrhl žalobce zprostit obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu. Po provedeném dokazování a zhodnocení zejména výpovědi MUDr. J. [redacted] který již nevyprávěl tak jistě jako v přípravném řízení, dalších výpovědí a nepřímých důkazů státní zástupce uzavřel, že zbývá silné podezření stran zapojení žalobce do činnosti, není však k dispozici žádná skutečnost umožňující přesněji identifikovat, v jakých inspekčních spisech a jakým konkrétním způsobem se tak stalo. Za těchto okolností pokládal za spíše pravděpodobnější závěr, že o zájmu inspekce o svoji osobu informoval obžalovaného JUDr. A. [redacted] obžalovaný I. [redacted]. Při hlavním líčení konaném dne 28. 2. 2014 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce záměrně nedůsledně vyhodnotil záznamy odposlechnutých telefonních hovorů JUDr. M. [redacted] A. [redacted] když naopak některé ze shromážděných důkazů svědčí spíše obhajobě žalobce, a že k tvrzení obžaloby, že žalobce za blíže nezjištěných okolností uvědomil JUDr. M. [redacted] A. [redacted] o tom, že je prověřován, nebyl shromážděn jediný důkaz. Písemné vyhotovení rozsudku čítající 250 stran bylo vypracováno dne 23. 7. 2014 a rozsudek nabyl ve vztahu k žalobci právní moci dne 30. 7. 2014 (zjištěno ze spisu KS Brno sp. zn. [redacted]).

17. Žalobce se od roku 2011 nacházel v péči [redacted] ambulance, kdy nutnost [redacted] léčby byla zapříčiněna neoprávněnou vazbou žalobce, následnou medializací a skandalizací žalobce, kterou utrpěl žalobce a celá jeho rodina. Během léčby se u žalobce objevovala různá psychopatologie a byl v průběhu času veden pod různými diagnózami. Léčen byl různými kombinacemi [redacted] medikace, než bylo dosaženo alespoň částečného úspěchu. Psychické a fyzické utrpení žalobce, existenční problémy rodiny způsobily rovněž prudké zhoršení somatického stavu žalobce. K lednu 2015 byl žalobce léčen dvojkombinací [redacted]. Následky skandalizace a medializace trpí (dle stavu k lednu 2015) dodnes žalobce i celá jeho rodina (zjištěno z vyjádření MUDr. F. [redacted], ze dne 13. 1. 2015).
18. V únoru 2012 vyhledal žalobce pomoc klinického psychologa a psychoterapeuta v souvislosti se zátěží, která ho potkala. Uvedl, že byl jako nevinný trestně stíhán, byl 3 měsíce ve vazbě a čeká na soudní rozhodnutí. Žil měsíce v nejistotě z budoucnosti. Byly na něm patrné známky stresu, poruchy nálad v návaznosti na emoční zátěž, stěžoval si na úzkosti a poruchy spánku v kontextu

[redacted]. Od srpna 2012 pak média informovala o tom, že kauza [redacted] míří před soud a přinášela pak průběžné informace (včetně i on-line reportáží) o průběhu hlavního líčení s detailním vylíčením rolí jednotlivých obžalovaných [redacted] fotografiemi obžalovaných ze soudní síně. [redacted] média informovala o tom, jaké tresty navrhuje státní zástupce uložit obžalovaným a že žalobce navrhuje zprostit obžaloby, a dne [redacted] pak informovala o tom, že žalobce byl obžaloby zproštěn, a to pro nedostatek důkazů. V dalším období, které trvá až do současnosti, internetová média dále zmiňovala (s násobně nižší intenzitou nežli v době, kdy kauza a trestní stíhání začaly) jméno a příjmení žalobce a jeho spojitost s [redacted]

[redacted] V člancích je uvedeno, že žalobce byl obžaloby zproštěn, je však většinou vylíčena i úloha, která mu byla [redacted] přisuzována. Stalo se tak i v článku ze dne [redacted] na serveru [redacted] informujícím o průběhu tohoto odškodňovacího sporu. V článku [redacted] ze dne [redacted] na serveru [redacted] je v kritice [redacted] označen za klasický případ, kdy jednotliví pachatelé provázání nebyli, což soud jasně potvrdil, a někteří stíhaní policisté jako žalobce se ukázali zcela nevinými. [redacted] (zjištěno z článků ze zpravodajských serverů předložených žalobcem).

20. Obdobným způsobem co do obsahu, stylu, množství atp. jako na zpravodajských serverech pak bylo o kauze informováno též v televizním zpravodajství. Rovněž zde byla intenzita informování nejsilnější v počátku, kdy došlo k zadržení podezřelých, zahájení trestních stíhání, vzetí do vazby, byla zprostředkována shora odkazovaná tisková konference. Bylo informováno o propuštění žalobce od policie, o jeho propuštění z vazby atd. Rovněž zde se rétorika vůči žalobci měnila od označování jej [redacted] až po označování za [redacted]. V televizním zpravodajství bylo informováno též o výsledku trestního řízení s tím, že žalobce byl obžaloby zproštěn. Zprávy byly doplňovány o záběry žalobce z doby jeho vzetí do vazby, z doby projednávání věci před soudem. Uvedený závěr soud učinil na podkladě vybraného vzorku televizního zpravodajství [redacted], vztahujícího se zejména k počátkům trestního řízení a dále pak k době vyhlášení rozsudku. Soud pak nemá důvodu nevěřit tvrzení žalobce, že obdobným způsobem o kauze informovaly ve svých zpravodajstvích též další televizní stanice. Je pak nutno dodat, že z žalobcem předložených vzorků pořadů vyplývá, že po jeho zproštění odvysílala [redacted] též pořady, ve kterých byla jeho kauza zmiňována v souvislosti s novinářskou etikou a ctěním presumpce neviný [redacted] či problematickou činností [redacted], kdy tyto postupy měly devastační dopady na život žalobce přes jeho prokázanou nevinu.
21. Na internetu jsou stále dostupné a po zadání slov [redacted] do webových vyhledávačů stále dohledatelné články na různých zpravodajských serverech informujících o předmětné trestní kauze a o „zapojení“ žalobce, stejně jako jsou dostupné a dohledatelné fotografie žalobce z průběhu trestního stíhání (z vzetí do vazby, z hlavního líčení), které byly součástí článků na zpravodajských serverech (zjištěno ze žalobcem předložených příkladů výsledků vyhledávání přes seznam.cz a google.cz, demonstrace vyhledávání provedené v rámci ústního jednání).
22. Žalobce ve své účastnické výpovědi vypovídal shodně jako ve vylíčení skutkových tvrzení. Ve stručnosti popsal svou [redacted] kariéru u Policie ČR, kdy mj. pracoval na [redacted] [redacted]. Celou dobu požíval velmi dobré pověsti,

byl vždy mimořádně dobře hodnocen, mimořádně povýšen, byla mu [REDACTED] [REDACTED] byl [REDACTED] významným, pobíral pravidelně kázeňské odměny. Rozhodl se, že bude policistou, byl policistou a velmi si na tom zakládal, byla to jeho filozofie. Dne [REDACTED] dostal žalobce z vratnice informaci, že přišel pracovník ÚOOZ. Když žalobce přišel dolů pro návštěvu, údajná návštěva se mu představila průkazem [REDACTED] a tím začala celá ta anabáze. Vzápětí přišlo asi 8-9 inspektorů, přišli se žalobcem do kanceláře, dali mu protokol o zadržení, seznámili jej s tím, že je zadržen jako podezřelý, a předali mu příkazy k domovní prohlídce a prohlídce nebytových prostor. Poměrně ponižujícím způsobem jej pak vedli v poutech, ačkoliv k tomu nebyl žádný důvod. Dle žalobce se jednalo o obvyklou demonstraci síly a určitého nátlaku. Tři dny pak žalobce jsem jezdil po různých celách v ČR a dozvěděl se, že je podezřelý ve věci [REDACTED] a že se dopustil nespécifikované trestné činnosti. Mělo se jednat o jeden skutek úniku informací v souvislosti s prověřováním oznámení MUDr. J. [REDACTED] a celé obvinění stálo na pár větách MUDr. J. [REDACTED], kterého žalobce vylíčil jako velmi problematickou osobu, z úředního záznamu o tom, že si myslí, že to, tj. nějaké nespécifikované informace, uteklo od žalobce. Vyslechnut pak byl MUDr. J. [REDACTED] až po dvou letech, přičemž jeho výpověď neprokazuje vůbec nic, žádnou trestnou činnost. Žalobci byla navržena vazba ze všech tří důvodů, do vazby byl nakonec vzat jen z důvodu koluzního. Zde žalobce podotkl, že následně s podivem zjistil, že svědci k jeho osobě byli vyslechnuti až měsíce poté, co již byl z vazby propuštěn. Tři měsíce strávené ve vazbě byly pro žalobce něčím neskutečným, a kdo to nezažil, nemůže pochopit, co znamená, když policistu umístí do vazební věznice. Nejhorší nebyl samotný fakt uvěznění a umístění na malou celu, s tím se žalobce ještě dokázal nějak vyrovnat. Žádných výtek žalobce neměl ani vůči přístupu Vězeňské služby. Asi měsíc a půl byl žalobce na cele sám, pak s ním jen z důvodu nedostatku místa sdílel celu další obviněný. Do přímého kontaktu s ostatními obviněnými nepřicházel. Zásadním však byl psychický nápor. Žalobce měl možnost chodit denně na hodinové vycházky a přitom se od ostatních vězňů dočkal velmi hanlivých a vulgárních pokřiků. To žalobce psychicky neunesl a od vycházek nakonec upustil. Zprostředkovaně od advokátky pak žalobce dostával informace o tom, jaká neuvěřitelná mediální smrt' se spustila. [REDACTED]

[REDACTED] Ředitel ÚOOZ konstatoval, že se žalobce té trestné činnosti dopustil, že je to zrádnost, že je to to nejpodlejší jednání atd. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že si vždy velmi zakládal na cti a poctivosti. Jeho otec byl [REDACTED] jeho strýc [REDACTED] a v jejich rodině čest skutečně něco znamená. Žalobce se celý život snažil bojovat proti úplatkářství, zneužívání pravomoci, kdy se domníval, že nejhorší metlou policie je právě spolupráce se zločinci tím, že je člověk navádí, jak vyklouznout z trestního stíhání. Velmi citelně se jej proto dotklo, že byl obviněn právě z toho, proti čemu celý život bojoval, a jak bylo pošpiněno jeho dobré jméno. Dle návrhu na vzetí do vazby mu navíc hrozila trestní sazba 12-16 let a tato představa je naprosto dostala do kolen. Žalobce nedokázal ani slovy popsat, jaké všechny pocity po ty tři měsíce, kdy byl zavřený na 8m², prožíval. Nevyspal se, neměl v podstatě žádné informace, jen zprostředkované, vždycky jen čekal, až zarachotí klíče v zámku. To vše bylo umocněno přesvědčením, že se žalobce ničeho špatného nedopustil, což u něho vyvolávalo neuvěřitelné pocity křivdy, beznaděje, marnosti a nespravedlnosti. Žalobce nevěděl, co se bude dít. Jestliže byl vzat do vazby a bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání na základě jedné nebo dvou vět v úředním záznamu, tak věřil, že se může stát cokoliv, a ztratil víru ve spravedlnost. [REDACTED]

[REDACTED] a věděl tak, jaké jsou nároky na zahájení trestního stíhání, kdy si nemohl dovolit dokonce nějaké takovéto podezření podepřené úředním záznamem. Proto žalobce nebyl schopen věc svého trestního stíhání pochopit a vzbuzovalo v něm skutečně důvodnou obavu, že je s ním konec. Přemýšlel dokonce, jestli má vůbec cenu nějak pokračovat na tomto světě. Žalobce byl přesvědčený, že se jednalo o intriky či manipulace, které měly za cíl jej profesně zničit a že jeho život de facto skončil. K tomu žalobce doplnil, že byl v roce 2010 nebo 2011 osloven

██████████ s tím, že je vhodný kandidát na pozici ředitele ██████████ a byl vyzván k účasti ve výběrovém řízení. Toho se žalobce zúčastnil, ale nebyl nakonec vybrán, protože tam došlo k nějakým změnám. ██████████

██████████. S tím žalobce souhlasil a v dané souvislosti též zažádal o prověrku na stupeň „tajně“. Žalobce měl tedy tzv. naměřeno výš. Přestože se ██████████ nebavili o konkrétní pozici, pravděpodobně by se jednalo o pozici ve vyšší tarifní třídě. Do toho však přišlo zadržení a následně vazba a žalobce věděl, že všechno skončilo. V době vazby byl žalobce tzv. „na hodinu“ propuštěn, bylo to asi týden po vzetí do vazby, a to z důvodu dle služebního zákona, zjednodušeně řečeno, že se dopustil „porušení přísahy a zavrženíhodného jednání“, kterým bylo myšleno právě to jednání, pro které byl trestně stíhán. Ze dne na den se tedy žalobce ocitl bez zaměstnání, bez služebního příjmu a s ohledem na důvod ukončení služebního poměru neměl ani nárok na žádnou podporu v nezaměstnanosti. Žalobci bylo zřejmé, že jiné zaměstnání bude s ohledem na probíhající trestní stíhání těžko shánět. Po třech měsících byl žalobce z vazby propuštěn a je zajímavé, že na něho čekalo asi 14 novinářů, přičemž jeho rodina se to nedozvěděla. Po propuštění z vazby začalo další martyrium, kdy stejné pocity, jaké žalobce zažíval ve vazbě, prožíval celkem po dobu tří let, přestože po dobu vazby byly nejdintenzivnější. Tři roky žalobce nežil, měl stažené břicho, nespál, nedovedl tu situaci pochopit. Jednalo se o tíživé, depresivní období. Někdy ██████████ začalo hlavní líčení u KS Brno a probíhalo pak každý měsíc zhruba týden po dobu asi jednoho roku. Období hlavních líčení pak bylo pro žalobce po vazbě další velmi těžkou dobou. Na uvedených příkladech žalobce demonstroval situace, kdy o něm byly vypovídány věci, které nebyly a ani nemohly být pravdivé. Každé hlavní líčení tedy v žalobci vyvolávalo téměř infarktové stavy. Když se někdo vyjadřoval k jeho osobě, žalobce jen očekával, co řekne. Netušil, jak to vůbec celé dopadne, zda skončí ve výkonu trestu či neskončí. Jestliže už mu udělali to, co udělali, tak se může ještě objevit další svědek, který může být naveden, podplacen. To už byly věci, které se nedaly ovlivnit. Každý den se žalobce těšil, že to snad večer zaspí, pak ale přišel další den s tou obrovskou koulí. Trvalo to téměř 1 000 dnů, kdy žalobce vstával a usínal s tím pocitem obrovské krivdy, nespravedlnosti. Po vazbě byly okamžiky, kdy se dostavoval k soudu, asi těmi nejkrutějšími. Obžaloby byl žalobce nakonec zproštěn na návrh státního zástupce VSZ. Soud konstatoval, že se skutek, ze kterého byl žalobce viněn, vůbec nestal. V době pobytu ve vazbě se u žalobce objevily psychické problémy a po propuštění vyhledal pomoc psychiatra a psychologa. V počátku bral nějaká antidepresiva, ale věděl, že si může pomoci jenom sám tím, že se bude hájit, a věřil pak už více v boží spravedlnost než ve světskou. V současnosti už jeho psychiatrická či psychologická léčba nepokračuje. Jen výjimečně, když mu není dobře, a jsou takové dny, si vezme prášek, ale pravidelně již psychiatra, ani psychologa nenavštěvuje. Snaží se sám číst nějakou duchovní literaturu a pomocí si sám a neobtěžovat okolí. Přetrvává však u něho taková konstantní nervozita, špatná nálada a ztráta optimismu. Před časem u něho zazvonili policisté kvůli věci, která nijak nesouvisela s předmětnou trestní věcí, ale žalobce z toho pak dva dny nespál. Po dobu trestního stíhání nemohl žalobce dva roky najít zaměstnání. Když se například ucházel o práci v realitní kanceláři, bylo mu řečeno, že klienti, kteří prodávají a kupují byty za miliony, by k němu možná neměli důvěru a že by ztratila důvěryhodnost i realitní kancelář. Žalobce tak žil z úspor, z výdělků z příležitostných brigád a z příjmu z pronájmu bytu, který činil ██████████ Kč měsíčně. Po dvou letech mu pan farář Š██████████ (pozn. soudu: jedná se o osobu, která psala dopis založený v trestním spisu) pomohl sehnat práci, kdy žalobce pracoval jako tester aplikací. Jednalo se však ze strany zaměstnavatele víceméně o charitu, protože až tak za rok, když už v podstatě končil, se něco naučil. Žalobce byl kvůli ztrátě zaměstnání i ve finanční tísní, když úspory potřeboval primárně na úhrady svému obhájci. Když mu v průběhu trestního řízení úspory došly, byl mu obhájce ustanoven ex-offo. Po skončení trestního stíhání, kdy zrušení jeho služebního poměru bylo zrušeno, se žalobce vrátil ██████████ na jinou pozici, když

pozice, kterou zastával před trestním stíháním, již byla obsazena. V současné době žalobce působí jako [REDACTED].

Po vyměření všech dovolených a rehabilitací se žalobce vrátil do zaměstnání v [REDACTED]. Byl mu doplacen i ušlý příjem za dobu trestního stíhání, tento však žalobce použil na úhradu svému obhájci, kdy otázka obhajného dosud není zcela uzavřena, ale žalobce již zaplatil obhájci přes [REDACTED] mil. Kč. Přes uvedený návrat však žalobce kariéře u Policie ČR skončil, a to okamžikem svého zadržení a zahájení trestního stíhání. Je vyloučeno, aby se do budoucna ucházel u policie o vyšší posty. Čest a dobrá pověst žalobce je velmi pošramocená, i když byl obžaloby zproštěn, nemůžu objíždět ČR a každému policistovi vysvětlovat a dokazovat, že tam od začátku nic nebylo. Žalobce je navíc pořád předmětem veřejného prostoru. Když si kdokoli zadá do internetových vyhledávačů [REDACTED], vyskočí X fotek ze soudních líčení, [REDACTED] apod. Dle žalobce si člověk ve většině případů řekne: „No bůh ví, jak to bylo.“. To žalobci komplikuje život i pro případ, že by se rozhodl od policie odejít a hledat si práci jinde. Uvedená pověst půjde stále s ním, když dnes je běžné si potenciálního zaměstnance „vygooglovat“. Žalobce pro danou situaci použil příměr, že „ten plivanec uschnul, ale ten flek tam pořád bude“. Dále žalobce uvedl, že mu byly v době trestního stíhání odejmuty bezpečnostní prověrky. Po skončení trestního stíhání a návratu k policii musel požádat o novou prověrku a musel souhlasit s tím, že bude prověřován v režimu „přísně tajné“, tj. souhlasit s použitím operativní techniky a se šetřením zpravodajských služeb. Byl pak prověřován ze strany BIS asi rok a čtvrt a volalo mu několik lidí s tím, že jsou kontaktováni pracovníkem BIS a ptali se, co se děje. Po roce a čtvrt byla žalobci prověrka udělena, což jen podtrhuje jeho zproštění obžaloby, protože jsou tam trošku jiné zásady než v trestním řízení. O to víc pak žalobce mrzí, co se stalo, a přetrvává v něm pocit zahořklosti. Pořád žije osamoceně, přestože s manželkou již spolu po dohodě nežili ani před zahájením trestního stíhání. Byt má v podstatě dodnes nezařízený, protože pozbyl jakýkoli elán, ztratil zájem o společenský život, víceméně se zdržuje doma, čte si a není nijak společensky aktivní. Snaží se dobře vykonávat svou pozici [REDACTED] a nemá již v úmyslu se někam hlásit, reagovat na nějakou nabídku, protože tak trošku ztratil iluze. Řekl by, že po těch zkušenostech, které učinil, tak trochu ztratil ten drajv, který mívával. Trestní stíhání a vzetí do vazby mělo negativní dopady též na manželku a dceru žalobce. S manželkou již před zahájením trestního stíhání žili odděleně a rozpad jejich vztahu s trestním stíháním nesouvisel. Manželka se pak žalobci zachovala velice fěr, neboť jej nechala u sebe rok a půl bydlet, v důsledku čehož i mohl žalobce pronajmát svůj byt a mít nějaký příjem. Přes odhuk však pořád byli manželé a manželka se stále jmenovala [REDACTED] a přestože si nikdy nestěžovala, situace jí nepochybně též přinášela určitou újmu. Úzkostlivě tajila, kdo je její manžel, musela čelit pohledům sousedů a těch, kdo to věděli. V době vzetí žalobce do vazby pracovala manželka [REDACTED] odkud však odešla, protože už to v kolektivu nemohla vydržet. Bez problémů si pak ale našla práci někde jinde. Podstatně hůře na tom byla dcera žalobce. V době vzetí žalobce do vazby pracovala rovněž [REDACTED], byla tam asi týden [REDACTED] byla ve zkušební době. Asi týden po zadržení žalobce jí vedoucí řekl, ať si to sama napíše, že jí napíše dobré hodnocení, ale že stejně půjde. Byla pak několik let úřadu práce, kde jako absolvent nepobírala žádnou podporu. Částku, kterou žalobce uváděl jako příjem, ze kterého musel vyžít, tak byl v podstatě příjem pro něho a pro dceru. Dcera musela sledovat lži, manipulace, nepravdivá tvrzení, neustálé omílání [REDACTED]. Útrapy, kterými v době trestního stíhání trpěla dcera, vnímal, jako by to byly útrapy jeho vlastní. Jak manželka, tak dcera však obviněním žalobce nevěřily a celou dobu jej podporovaly. Pokud jde o dopady na širší rodinu, žalobce uvedl, že se mu až na výjimky nikdo z příbuzných, možná z obavy, neozval, nevyhledal ho, nikdo nevěděl, co se děje. Žalobce reakci okolí ani nezjišťoval, „zapouzdřil“ se, žil tak nějak úplně v jiném programu, režimu. Pokud pak jde o další okolí, uvedl žalobce, že ti, co jej dobře znali, důvěřovali mu, tak mu od počátku věřili. Když se pak ve veřejném prostoru objevily usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloba, tak kolegové z pracoviště nechápali, proč je žalobce trestně stíháný, protože tzv. tam nebyl důvod. Stran širšího okolí pak žalobce slyšel

názory typu: [REDACTED]. Žalobce se tím ale nějak nezabýval, nebyl už schopen absorbovat nějaké jiné názory a udělal si kolem sebe určitou hradbou. K novinám žalobce přistupoval s tím hrozným pocitem, co tam zase bude, co nemohl ovlivnit. Celá jeho trestní věc byla od počátku ve veřejném prostoru, bylo to v přímém přenosu. Dokonce i k soudu chodili novináři a probíhaly on-line reportáže. Stran medializace pak žalobce odkázal na předložené mediální výstupy. Dodal k tomu, že v médiích byl od počátku odsouzen za vzetí úplatku, vydírání nebo zneužití pravomoci úřední osoby, presumpce neviny se na něho neuplatňovala. Novinářům od začátku někdo cíleně poskytoval informace zejména k jeho osobě, proto také po něm nazvali [REDACTED]. Celkově žalobce vyjádřil přesvědčení, že celé jeho trestní stíhání a vazba proběhly s cílem jej profesně zdiskreditovat, zničit, přestože nechtěl zmiňovat konkrétní osoby. Jako možné důvody žalobce zmiňoval prověřování činnosti pana B. [REDACTED], pracovníka [REDACTED], který se posléze stal [REDACTED] a později byl pověřen [REDACTED] či prověřování podezření okolo pana J. [REDACTED], který se posléze stal [REDACTED] či prověřování tzv. [REDACTED]. V doplňující výpovědi pak žalobce poukázal na článek na serveru [REDACTED] a reportáže [REDACTED] týkající se projednávání této odškodňovací žaloby, které byly koncipovány tak, že vyznívaly v duchu „bůh ví, jak to bylo, a ještě chce peníze“. Na základě toho článku žalobci volalo několik lidí s tím, že na ně tento článek, pokud by žalobce neznali, působil negativně. Žalobce tak dokládá, že rozsáhlá medializace věci mu v podstatě působí újmu dodnes a to stigma je téměř doživotní.

23. Svědkyně K. [REDACTED] S. [REDACTED] dcera žalobce, vypovídala zcela souladně se základními body skutkové verze vylíčené žalobcem v žalobě a uváděné žalobcem v jeho účastnické výpovědi. Uvedla, že o žalobcově trestním stíhání věděla od začátku, tj. od [REDACTED], kdy se to dozvěděla od matky, kterou vyrozuměla inspekce, která u nich chtěla provádět domovní prohlídku. První její reakce byla taková, že to není možné, že se museli splést. Svědkyně potvrdila, že žalobce těžce nesl, že ho obvinili právě z toho, proti čemu celý život bojoval, že ho hodili do stejného pytle s lidmi, po kterých šel a snažil se, aby byli obviněni, a ještě řekli, že tu činnost, nějaké zločince, [REDACTED] měl krýt. V podstatě pošlapali veškerou jeho práci. Pro žalobce bylo nepředstavitelné, aby nebral vážně oznámení člověka, který chce nahlásit nějakou trestnou činnost policisty, a takového člověka jen využil. Svědkyně potvrdila, že žalobce po propuštění z vazby bydlel u ní a u matky, přestože s matkou již jako manželé 5 let nežili. Byl na tom však hodně psychicky špatně a báli se o něho. Po propuštění z vazby třeba seděl v obýváku a pokaždé, když projelo nějaké auto, tak se díval, jestli pro něho nejedou, protože si myslel, že to je od nich nějaká taktika, že ho chtějí nějak psychicky vyčerpat. Byl to takový stav, kdy člověka ovlivňují emoce a nemůže vůbec racionálně myslet. Svědkyně potvrdila, že se jí žalobce svěřil s nespavostí, a dle jejího názoru by musel být super odolný člověk, aby se u něho nespavost neprojevila. Potvrdila rovněž, že žalobce navštěvoval psychologa. S dalšími zdravotními problémy se jí nesvěřoval, svědkyně sama však za dobu kauzy zhubla 12 kg, protože to člověka úplně psychicky vyčerpá a zničí. Rovněž svědkyně potvrdila, že žalobce měl přes plk. I. [REDACTED] nějakou možnost povýšení. Nevěděla, o jakou konkrétní pozici se mělo jednat, ale mělo jít zřejmě o práci [REDACTED]. Žalobce kvůli tomu žádal o prověrku na stupeň „tajné“ a možnost této práce zvažoval, byť se mu z Brna do Prahy nechtělo. Když se svědkyně dozvěděla o obvinění žalobce, tak jí bylo jasné, že mu to může zkomplikovat kariéru. Dále pak potvrdila, že žalobce byl bez zaměstnání a žil z úspor a z pronájmu bytu, přičemž z úspor musel platit též obhájce. Potvrdila rovněž, že obhájci má žalobce zaplatit celkem něco okolo 2 mil. Kč. Pokud jde o dopady na ni samotnou, uvedla svědkyně, že jí v době, kdy celá věc začala, bylo [REDACTED] let a nebyla na tyhle věci vůbec připravená. Najednou musela řešit, že je žalobce ve vazbě, takže nefungoval jako normální člověk a svědkyně za něj musela vyřídít všechny věci, např. stran půjčky, vyklizení a pronájmu bytu atd. V době žalobcova zadržení pracovala krátce po škole na [REDACTED]. Dne 5. 8. 2011 si ji zavolal ředitel [REDACTED] a po ujištění, že je dcerou žalobce, řekl, že by mohla poškodit [REDACTED] protože vstupují do databází, a bylo by tak lepší, aby odešla. Pro svědkyni to byl šok a vnímala to jako strašně nefér. Měla nějaké představy o budoucnosti, na [REDACTED]

chtěla strávit dva roky a již s praxí pak jít k [REDAKCE]. Nyní musela řešit, že je její otec ve vazbě, bylo to všude v novinách, v televizi, na internetu, a navíc je jí ještě řečeno, že musí odejít, protože může poškodit úřad. Ani neví, jak odešla, se vším souhlasila, všechno podepsala a odešla. Přihlásila se pak na úřad práce, ale jako absolvent neměla nárok na podporu. Hledala si pak zaměstnání, ucházela se i o pozici u vojenského zpravodajství, kde již byla objednána k psychotestům, ale když řekla, že je její otec stíhaný, tak s ní pak za pár dní výběrové řízení ukončili. Svědkyně dávala tento neúspěch do jednoznačné souvislosti se stíháním žalobce. Poté si svědkyně našla zaměstnání na [REDAKCE] a tam si jí jeden z vykonavatelů, který žalobce znal z dřívějšíka, podle příjmení se žalobcem spojil. Sice říkal, že drží žalobci palce, ale svědkyně jen čekala, kdy se informace donese k zaměstnavateli, a bála se, že se bude opakovat to, co na [REDAKCE] a na vojenském zpravodajství. Do práce chodila se staženým žaludkem, pořád rozmýšlela, zda to má exekutorovi sama říct, a nakonec už ten tlak neunesla a ve zkušební době sama odešla. Nastoupila pak do [REDAKCE] kde se opět opakovalo to samé, kdy se to bála někomu říct, bála se reakce. Nakonec tam ale s K [REDAKCE] S [REDAKCE] spustily projekt, který se zabývá médií a kauzami a běží doteď. V současnosti svědkyně pracuje u [REDAKCE] a na uvedených příkladech potvrdila, že kauza žalobce je i mezi policisty stále „živá“. Kauza a osoba žalobce se stále probírají, a to ať již jen v obecném informačním duchu, anebo s negativním podtextem. Policie ČR je velká organizace a ti, co žalobce neznají, nikdy se s ním nesetkali, tak mají názor jen z vnějšku, na základě informací z médií, a ten názor je prostě negativní. Lidé mají domněnky z médií, protože viděli, jak tam vystupoval Š [REDAKCE] který třeba v [REDAKCE] řekl, že to je zrudnost a vyjadřoval se o žalobci, že „kryl“ kriminálně závadovou činnost. A lidé prostě Š [REDAKCE] věří, on když řekne: [REDAKCE] tak ta veřejnost si automaticky myslí, že ten člověk je vinen. Vnímají to tak, že je úplně jedno, jak rozhodne soud, ale už to proběhlo. Viděli záběry, jak žalobce šel [REDAKCE] a prostě to berou tak, že to tak fakticky je. Stejně pak platí pro veřejnost mimo policii. Kauza tedy i po letech svědkyni stále ovlivňuje život, neví, zda se má hlásit k tomu, že je dcerou žalobce, zda se má zapojovat do hovorů, věc vysvětlovat atd. Lidem to ale člověk stejně nevysvětlí, protože už mají nějaký svůj názor, že když to bylo v médiích, tak to bude asi pravda. Trestní stíhání mělo dopad i na matku svědkyně, manželku žalobce. Ta rovněž pracovala na [REDAKCE] a musela nakonec odejít, protože se ten tlak nedal vydržet. Lidí si šeptali „jo to je ona, od toho stíhaného policisty“. Byla pak nějakou dobu i nezaměstnaná, ale ne z důvodu, že by si nemohla najít zaměstnání, spíš si chtěla odpočinout, bylo toho na ní také hodně. Pokud pak jde o další rodinu, uvedla svědkyně, že poté, co byl žalobce obviněn, tak se třeba neviděla se sestřenkou 3 roky. Její přítel je [REDAKCE] a svědkyně se domnívá, že to bylo asi kvůli němu, že se bála, aby nebyl hozen do nějakého špatného světla. Výslovně to neřekla, ale z jejího jednání to jde dovodit. Trestní stíhání samozřejmě vnímali negativně i další příbuzní. Nemysleli si, že by to žalobce udělal, ale zasáhlo je to, měli obavu o blízkého člověka.

24. Svědek Mgr. P [REDAKCE] L [REDAKCE] uvedl, že v roce 2010, kdy přestoupil na KŘP Jihomoravského kraje, byl služebně nadřazeným žalobce, který byl jedním z jeho nejbližších spolupracovníků. Žalobce poznal jako velmi schopného, výrazného a kompetentního pracovníka, který problematice, kterou řídil, perfektně rozuměl, a měl v něho velkou důvěru. To se projevilo i na kázeňských odměnách, žalobce byl jedním z nejlépe hodnocených vedoucích odborů v jeho přímé podřízenosti. Rovněž okolí vnímalo žalobce jako velmi slušného člověka, tj. nejen profesně jako zdatného, spolehlivého, odborně erudovaného pracovníka, ale i lidsky jako člověka, který byl oblíben. Podle toho, co svědek zažil v Brně, tak tam všichni měli žalobce rádi. Svědek neměl na žalobce žádnou stížnost ve smyslu nějakých problémů s jeho osobní integritou nebo se začleněním do pracovního kolektivu. Spíše naopak, žalobce byl vždy tím, kdo kolektiv stmeloval. Svědek potvrdil, že když se [REDAKCE] stal [REDAKCE] chtěl si [REDAKCE] vybudovat svůj tým a jedním z lidí, se kterými počítal, byl i žalobce. Na jaře roku 2011 spolu ve velmi obecné rovině hovořili, kdy svědek nespécifikoval nějakou konkrétní nabídku,

ale zjišťoval u žalobce, jestli by byl ochoten jít do jeho týmu do Prahy. K tomu pak svědek dodal dvě věci. První bylo, že v daném období byl informován tehdejšími vedoucími ÚOOZ, plk. Š. [redacted] a dozorujícím státním zástupcem, že rozpracovávají případ velmi rozsáhlé a závažné trestné činnosti prorůstání organizovaného zločinu do policejního prostředí, sepětí s bývalými policisty, se současnými policisty a všechno se mělo odehrávat [redacted]. Svědek se nezajímal o konkrétní obsah spisu ani o jména, ale byl upozorněn, že se problém týká i [redacted] a že pokud by si volil nějaký tým lidí [redacted] aby byl velmi obezřetný, neboť to šetření se pravděpodobně bude dotýkat i některých příslušníků ve služebním poměru. Druhou věcí pak bylo, že v dané době se [redacted] začalo hovořit konkrétně o žalobci, a to jako o jednom z kandidátů na obsazení místa [redacted] které nebylo obsazeno, a [redacted].

Jedním [redacted] byl svědek tehdy dotázán, zda by žalobce doporučil, zda jej zná ze svého brněnského působení. Svědek tehdy žalobce vřele doporučil a dál už se o to nezajímal. Věci pak nabraly jiný spád, proběhla výměna ministra vnitra a svědek již o této záležitosti dále neslyšel. Dále svědek vyjádřil přesvědčení, že kdyby nebylo trestního stíhání, měl žalobce šanci uspět ve výběrovém řízení na pozici [redacted] šlo by o [redacted]. Obsazení takového místa by představovalo postup jak ve služební hodnosti, tak i v platové třídě, odměnách, osobním hodnocení atd., zejména však by představovalo ocenění v rámci služební kariéry policisty, neboť se profesně jedná o top pozici. Být [redacted] je v kariéře policisty určitě metou, ke které by asi valná většina policistů chtěla dojít. Na možnost tohoto kariérního postupu pak mělo trestní stíhání zásadní vliv. V okamžiku, kdy se spustila realizace tohoto případu, byl s tím svědek [redacted] panem Š. [redacted] seznámen a byl seznámen i s tím, že jedním ze zadržených je žalobce, což mu téměř vyrazilo dech. Od žalobce by svědek v životě nečekal, že by mohl být jedním z policistů, kteří se takto zaprodali. Jak žalobce znal ze svého [redacted] působení v [redacted] bylo to pro něho naprosto nepředstavitelné. Do detailů však neviděl a bral to tehdy tak, jak mu to bylo sdělováno. Bylo mu to tehdy podáváno téměř tak, že žalobce byl téměř řídicím orgánem celého [redacted] [redacted] apod. a byl mu vyličen ve velmi nepěkných barvách. Trvalo mu tehdy chvíli, než se s tím srovnal, protože mu to vnitřně nedávalo smysl, že by byl žalobce policista dvojí tváře. Celá kauza se pak mnohokrát skloňovala v době, kdy byl žalobce ve vazbě. Svědek tehdy komunikoval s tehdejšími nadřízenými žalobce, který mu odůvodňoval to řešení v podobě propuštění žalobce, které realizoval. Hodně se o věci hovořilo, zejména na Jihomoravském krajském ředitelství, ale i v Praze. Se samotným žalobcem svědek během trestního stíhání párkrát hovořil telefonicky, aby ho podpořil, párkrát spolu komunikovali nebo se potkali na nějakém služebním jednání a ví, že žalobce z toho byl poměrně velmi výrazně zdrcen. Říkal, že by si nikdy nemyslel, že jako policista, který stíhal jiné policisty, kteří opravdu prováděli nekalou činnost, se jednou ocitne za tou ohrádkou před tím soudcem. Zejména po tom propuštění z vazby na tom nebyl psychicky dobře a potom, jak se celý ten proces vyvíjel, to nesl velmi těžce. Potvrzovalo to i žalobcovo okolí [redacted] se kterým má svědek dodnes kontakty, že na tom žalobce nebyl moc dobře. Dále svědek uvedl, že může zcela odpovědně prohlásit, že pokud dojde k trestnímu stíhání a zejména nezákonnému trestnímu stíhání, s čímž se setkal sám na vlastní kůži, je celoživotní kariéra policisty nenávratně zničena. Velmi těžko se, zejména pokud dojde k propuštění, vrací do té samé funkce, neboť služební zákon na takové případy nepamatuje. Policista se po nezákonném trestním stíhání velmi těžko vrací do původní funkce a hledá se mu tzv. náhradní řešení ve služební hodnosti, kterou dosáhl. Nikdy to ale není ono a zejména ta jeho služební pověst je nenávratně zničena. Svědek nezná případ policisty, který se takto vrátil a který by dále úspěšně rozvíjel svoji kariéru, tzn. postupoval by výše. Většinou se to jaksi saturuje tím, že policista zůstává ve služební hodnosti a najde se mu funkce, ve které obě dvě strany na takové řešení přistoupí. Svědek nezná policistu, který by po takovém zásahu trestního práva do profesního života mohl dále rozvíjet svoji služební kariéru. Svědek je stále příslušníkem Policie ČR a potvrdil, že kauza [redacted] je u policie stále živá, protože taková kauza, ve které figurují bývalí

policisté nebo současní policisté, je vždy pro pověst sboru a pro důvěru veřejnosti těžkou ranou. Poté, co se ukázalo, že celé stíhání žalobce bylo nezákonné, se začalo řešit, že žalobce je nenávratně poškozen. Jak je svědkovi známo od kolegů i z veřejných médií, není již žalobce ve funkci, ze které byl propuštěn, a našlo se nějaké náhradní řešení. To bylo v policejní komunitě velmi těžce kvitováno, že se jedná už o několiký případ, kdy je policista nezákonně stíhán, trvale poškozen na své profesní kariéře a velmi těžko se potom vrací do služebního života, aniž by to nezanichalo tu pověstnou kaňku, pihu na jeho profesní kariéře. Názory na žalobce jsou pak pozitivní i negativní. K dotazu na své vlastní trestní stíhání svědek zopakoval, že pro policistu je to nevratná situace, zejména pokud je propuštěn z důvodu, že je důvodně podezřelý z úmyslného trestného činu, poškodil dobré jméno policie. Tím pádem se nad ním vlastně zavře voda. Na úřadu práce nemá nárok ani na podporu, takže je to ekonomicky velmi svízelné. Další oříšek jsou náklady na obhajobu. Svědek z vlastní zkušenosti ví, že jeho náklady na obhajobu byly úplně někde jinde, než co pak dostal jako náhradu podle advokátního tarifu, je to obrovský rozdíl. Svědek rovněž žádal o náhradu nemajetkové újmy, nemusel se však soudit s Ministerstvem spravedlnosti, ale byla mu během půlroční lhůty přiručena polovina požadované částky, tj. ██████████ Kč. Svědek již nechtěl jít do další sporu a s částkou se smířil s tím, že mu to částečně uhradilo i ty náklady na obhajobu. Z pohledu osobního života je to velmi těžké, protože okolí reaguje tak, že plno lidí vidí tzv. „na každém šprochu pravdy trochu“, tj. je to policista, podívejte se, co prováděl, jak si vydělával mimo svůj služební poměr. Nejbližší okolí vnímá člověka tak půl na půl. Ti, co člověka znají, říkají „to není možné“, ti co jej znají méně, se na něho dívají přes prsty a velmi těžko se s tím žijí. Vyhozený policista velmi těžko hledá zaměstnání, zejména u kauz, které jsou mediálně známé, kdy se v médiích objevuje jeho tvář, jeho jméno apod. Je to taková rána, kterou by člověk už v životě nechtěl zažít.

25. Podáním došlým žalovanému dne 22. 1. 2015, doplněným podáním došlým žalovanému dne 27. 8. 2015, uplatnil žalobce z důvodů uvedených následně v podané žalobě požadavek na zaplacení částky 1 500 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonnou vazbou a částky 6 000 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním. Žalovaný vyřídil podané žádosti stanoviskem ze dne 14. 12. 2015, ve kterém stejně jako v následně podaném vyjádření k žalobě uznal, že došlo k vydání nezákonných rozhodnutí, a přiznal žalobci částku 93 000 Kč jako odškodnění za vazbu a částku 150 000 Kč jako odškodnění za trestní stíhání. Částka 243 000 Kč byla žalobci poukázána na účet dne 16. 12. 2015 (*zjištěno ze žádosti a jejího doplnění, stanoviska a schvalovací doložky s přikazem k platbě ze dne 16. 12. 2015*).
26. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
27. Dle § 5 zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, nebo nesprávným úředním postupem.
28. Dle §§ 14, 15 zákona se nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. Domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
29. Žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

30. Dle § 31a odst. 1, 2 zákona se bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

trestní stíhání

31. Dle § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
32. Dle ustálené judikatury stát odpovídá i za škodu (újmu) způsobenou zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, a to na základě extenzivního výkladu § 8 odst. 1 zákona, tedy že se jedná o škodu (újmu) způsobenou nezákonným rozhodnutím.
33. V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a je zde tedy dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí, za které je s ohledem na výsledek trestního stíhání považováno usnesení o zahájení trestního stíhání. To ostatně nebylo mezi účastníky ani sporné. Stejně tak nebylo mezi účastníky sporným, že žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla nemajetková újma, kterou je namísto nahradit v penězích, když žalovaný na takovou náhradu částečně plnil a poskytl částku 150 000 Kč. Sporným tak byl v podstatě jen rozsah utrpěné újmy, resp. rozsah náhrady, které by se mělo žalobci dostat.
34. Dle ustálené judikatury (viz např. rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 či nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3193/10) i „při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem“. Vznik nemajetkové újmy při nezákonném trestním stíhání se tedy v určitém základním (obecném) rozsahu presumuje. Na poškozeném pak je, aby v řízení tvrdil a prokázal konkrétní formu a intenzitu takové újmy.
35. Pokud jde o kritéria, která je při posuzování nemajetkové újmy a stanovení formy či výše zadostiučinění nutno zejména zvažovat (definovaná v již odkazovaném rozsudku NSČR sp.zn. 30 Cdo 2813/2011), tj. povaha trestní věci, délka trestního stíhání, a především dopady trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby, vyplynulo z provedeného dokazování, že žalobce byl nejprve stíhán pro zvlášť závažné zločiny
- účast na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku se sazbou odnětí svobody 2 až 10 let nebo propadnutí majetku,
 - vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku se sazbou odnětí svobody 5 až 12 let,
 - zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), c), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku se sazbou odnětí svobody 5 až 12 let nebo propadnutí majetku,
 - přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku se sazbou odnětí svobody 2 až 8 let nebo propadnutí majetku.
- Následně byla kvalifikace skutku změněna a obžaloba byla podána pro trestné činy
- účast na zločinném spolčení dle § 163a odst. 1 trestního zákona se sazbou odnětí svobody 2 až 10 let nebo propadnutí majetku,
 - zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona se sazbou odnětí svobody 3 až 10 let.

I přes dosavadní bezúhonnost žalobce tak bylo reálné, že by mu byl v případě odsouzení uložen nepodmíněný trestem odnětí svobody. Význam trestní věci pak zvyšuje skutečnost, že žalobce byl stíhán pro porušení významných zájmů chráněných trestním zákoníkem, resp. zákonem, navíc jako vysoce postavený [REDAKCE], u kterého se očekává dodržování zákonů a případný opak je vnímán velmi negativně. S takovým trestním stíháním je obecně spojena vyšší nemajetková újma. Intenzitu způsobené újmy pak výrazně umocňuje skutečnost, že skutek, pro který byl žalobce stíhán, se vůbec nestal.

36. Pokud jde o délku trestního stíhání, bylo toto zahájeno usnesením ze dne [REDAKCE] a skončeno bylo právní mocí rozsudku KS Brno dne [REDAKCE]. Trestní stíhání tedy trvalo téměř 3 roky. Uvedenou dobu nelze dle názoru soudu považovat za nepřiměřeně dlouhou. Řízení bylo vedeno vůči velkému množství obviněných/obžalovaných, bylo skutkově i procesně velmi složité, opakovaně bylo vyslýcháno velké množství svědků, resp. bylo vyžadováno podání vysvětlení od velkého množství osob. Z hlediska újmy způsobené nezákonným trestním stíháním je však nutno zohlednit zejména celkovou dobu, po kterou žalobce důsledkům trestního stíhání čelil a po kterou mu újma vznikala. Dle názoru soudu je pak doba 3 let objektivně dlouhá, byť ne nepřiměřená, a délku trestního stíhání je nutno považovat za kritérium zvyšující intenzitu nemajetkové újmy.
37. Z provedených důkazů nevzal soud za prokázané, že by trestní stíhání bylo vůči žalobci zahájeno a dále vedeno šikanózně či ve zlém úmyslu, třebaže je o tom žalobce přesvědčen. Nebylo prokázáno, že by cílem trestního stíhání žalobce byla jeho profesní a osobní likvidace. Tyto skutečnosti zůstaly jen v rovině tvrzení žalobce, který je sám podává jen jako domněnky a naznačuje souvislosti, které měly/mohly k jeho trestnímu stíhání vést. Nelze však přehlédnout skutečnost, která se podává z trestního spisu a svého konečného výrazu pak našla v odůvodnění zprostředkujícího rozsudku, tj. že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno a s tím spojené razantní prostředky trestního práva byly použity poněkud ukvapeně, bez dostatečného množství relevantních podkladů a jejich správného vyhodnocení, když pro závěry o trestné činnosti žalobce chyběly důkazy. Uvedené se promítlo i do poměrně zásadní změny právní kvalifikace před podáním obžaloby. Je nutno zdůraznit, že žalobce na uvedené skutečnosti od počátku poukazoval a aktivně se snažil dosáhnout zrušení či zastavení nedůvodného trestního stíhání. Orgány činné v trestním řízení, které uvedených skutečností nedbaly a v trestním stíhání žalobce pokračovaly, se tak velkou měrou podílely na újmě, která žalobci kvůli nezákonnému trestnímu stíhání vznikla.
38. Pokud jde o dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, soud na základě provedeného dokazování vzal za prokázané, že došlo zejména k profesní likvidaci žalobce. Žalobce zastával vysokou funkci u Policie ČR, po zahájení trestního stíhání nebyl postaven mimo službu, ale rovnou propuštěn. Přestože se k Policii ČR následně vrátil, je vyloučeno, aby budoval nějakou podstatnější kariéru. Bylo prokázáno, že s žalobcem bylo počítáno, resp. měl možnost [REDAKCE]. Dále byly prokázány komplikace, kterými žalobce trpěl po dobu trestního stíhání kvůli nedostatku financí. Žalobce byl propuštěn, neměl nárok na podporu a kvůli probíhajícímu řízení nemohl nalézt zaměstnání. Žil z úspor, z příjmu z pronájmu bytu a příležitostných brigád. Prokázány byly rovněž zdravotní komplikace na straně žalobce, kdy musel vyhledat pomoc psychiatra a psychologa. Tyto zdravotní komplikace sice primárně souvisí s vazbou, která je v rámci tohoto řízení samostatně odškodňována, avšak problémy, jejichž základ vznikl v době vazby, pokračující trestní stíhání dále prohlubovalo. Prokázány byly [REDAKCE], kterými žalobce trpěl. Stejně tak byly prokázány dopady na dceru a manželku žalobce, které žalobce vnímal jako dopady vlastní. Všechny tyto skutečnosti vzal soud za prokázané zejména ze vzájemně se podporujících výpovědí samotného žalobce a slyšených svědků, kdy tyto výpovědi považoval za věrohodné a přesvědčivé a neměl důvodu o uváděných skutečnostech pochybovat. Zjištění stran zdravotních komplikací jsou pak podporována předloženými lékařskými zprávami. Skutečnosti stran možné kariéry žalobce

u policie a jejím zničení jsou uvedeny rovněž v mediálních výstupech týkajících se [REDAKCE] zejména pak z doby po zproštění žalobce obžaloby.

39. Prokázána byla rozsáhlá medializace případu a osoby žalobce, kdy tato byla nejintenzivnější v počátku trestního stíhání, následně pak intenzita slábla. Jako podstatnou je v této souvislosti nutno zdůraznit skutečnost, že na medializaci se výrazným způsobem podílely i orgány činné v trestním řízení, a došlo tak i z jejich strany k porušení zásady presumpce neviny. Medializaci a její dopady na žalobce je tedy nutno přičíst státu (viz rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Žalobce byl označován za [REDAKCE]. Je pak pravdou, že bylo i informováno o tom, že byl žalobce obžaloby zproštěn, vždy však v negativním kontextu činnosti [REDAKCE]. Soud si je vědom judikatury, že negativní důsledky přičitatelné státu se zásadně omezují jen na dobu trestního stíhání (rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011), v daném případě však dle názoru soudu nelze přehlížet, že mediální výstupy, které provázely trestní stíhání žalobce, jsou stále dostupné, stále dohledatelné, a že [REDAKCE] byl žalobce mediálně spojován i v době po skončení svého trestního řízení. I tuto skutečnost je tak dle názoru považovat za okolnost, která umocňuje újmu na straně žalobce, za kterou odpovídá stát. V příčinné souvislosti s trestním stíháním však již nejsou mediální výstupy analytické, komentářové povahy, které se jen obecně věnují nezákonným trestním stíháním či [REDAKCE] či které např. informují o probíhajícím odškodňovacím řízení. Zde již byla přetržena příčinná souvislost a za takovouto medializaci nemůže být stát odpovědným.
40. Zejména však byl prokázán rozsáhlý zásah do osobnostní integrity žalobce. Nezákonným trestním stíháním byla postižena osoba čestná, bezúhonná, pracovní velmi dobře hodnocená. Žalobce si na své čestnosti a přístupu ke spravedlnosti hodně zakládal a nezákonně byl trestně stíhán právě pro činnost, kterou se v rámci své profese sám snažil potírat. To se žalobce hluboce dotklo, vyvolávalo intenzivní pocity zmatu a beznaděje. Vše pak bylo umocněno vědomím, že se žalobce žádného protiprávního jednání nedopustil a že způsob, jakým bylo vůči němu postupováno a z jakých důvodů, vyvolával na jeho straně obavy, co ještě dalšího se může objevit a zda přeci jen nebude potrestán, přestože se ničeho nedopustil. Trvale bylo poškozeno žalobcovo dobré jméno zejména mezi příslušníky Policie ČR, ale i v očích veřejnosti. Uvedené závěry soud učinil opět zejména na základě výpovědi samotného žalobce, který nejlépe může popsat, jaké pocity a křivdy v něm zákonné trestní stíhání vyvolávalo. Žalobcova výpověď je pak opět podporována výpovědí svědků, kteří věrohodným způsobem popsali, jaké vážnosti a cti žalobce požíval před zahájením trestního stíhání a jaké devastující účinky mělo předmětné trestní stíhání z pohledu žalobcova okolí. Podpořili též výpověď žalobce o jeho vnitřním vnímání celé věci, když tento se jim buď přímo svěděl, anebo to na něm měli možnost pozorovat, anebo měli informace z pozorování lidí z žalobcova okolí. Za významný důkaz k prokázání tvrzení o vážnosti a cti, kterých žalobce před zahájením trestního stíhání požíval, považoval soud též dopis faráře Š. [REDAKCE] adresovaný orgánům činným v trestním řízení již v průběhu řízení.
41. Na základě uvedených skutečností vzal soud za prokázané, že žalobci vznikla v důsledku předmětného trestního stíhání výrazná a těžko odčinitelná nemajetková újma. Případ žalobce soud porovnal s věcí projednávanou u zdejšího soudu pod sp. zn. 20 C 44/2014 (věc je popsána v rozsudku NSČR sp. zn. 30 Cdo 2200/2015). V porovnávané věci se jednalo rovněž o trestní stíhání vysokého policejního důstojníka, který byl následně zproštěn obžaloby proto, že se skutek nestal. Došlo též k zásahu do pracovního života (nebylo zjištěno nic o reálné aspiraci na vyšší funkce), rodinného života, do vztahu k okolí, vznikla psychická újma. Poškozený v porovnávané věci byl však jen postaven mimo službu, nebyl propuštěn. Byl ohrožen nižší trestní sazbou (6 měsíců až tři léta a trest zákazu činnosti), trestní stíhání trvalo kratší dobu jednoho roku a 11 měsíců. Byla zde medializace nepřičitatelná státu, absentovalo vazební stíhání. Za nemajetkovou újmu vzniklou poškozenému za popsanych podmínek bylo přiznáno odškodnění ve výši 100 000 Kč. Soud pak má za to, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti vznikla žalobci nemajetková újma násobně vyšší nežli v porovnávaném případě. Za přiměřenou a odpovídající

zjištěným skutečnostem pak soud považoval odškodnění ve výši 500 000 Kč. Jelikož bylo žalobci již zaplaceno 150 000 Kč, považoval soud žalobu stran odškodnění trestního stíhání za důvodnou do částky 350 000 Kč, do které jí vyhověl a ve zbytku jí jako nedůvodnou zamítl.

vazba

42. Dle § 9 odst. 1 zákona má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.
43. V řízení bylo opět prokázáno a nebylo to mezi účastníky sporným, že je zde odpovědnostní titul na straně státu, když na žalobci byla vykonána vazba, přičemž byl následně obžaloby zproštěn. Stejně tak nebyl mezi účastníky sporným vznik nemajetkové újmy na straně žalobce, kterou je namísto nahradit v penězích. Žalovaný na tuto náhradu již částečně plnil a poskytl žalobci částku 93 000 Kč. Sporným tak opět byl jen rozsah utrpěné újmy, resp. rozsah náhrady, které by se mělo žalobci dostat.
44. Dle ustálené judikatury (viz rozsudek NSČR sp. zn. 30 Cdo 914/2011) je při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje.
45. Žalobce byl ve vazbě od [REDAKCE] do [REDAKCE] tj. po dobu 93 dnů. Pokud jde o povahu trestní věci, pro kterou byl žalobce vazebně stíhán, je tato popsána shora v odstavci č. 35, na který lze plně odkázat s tím, že žalobce byl v době vazby stíhán pro zvlášť závažné zločiny, pro které mu hrozil trest odnětí svobody až na 12 let. Rovněž na vazební stíhání lze dle názoru soudu vztáhnout skutečnosti uvedené v odstavci č. 37, které se týkají příspěvků orgánů činných v trestním řízení ke vzniku újmy na straně žalobce.
46. Pokud jde o dopady do sféry žalobce, má soud za to, že shora popsaná profesní likvidace žalobce a komplikace plynoucí z nedostatku financí jsou spíše důsledkem trestního stíhání jako takového a nelze je přičítat přímo vykonané vazbě. Za prokázaný shora uvedenými důkazy však soud vzal vznik zdravotních komplikací v oblasti psychické, které jsou přičitatelné vykonané vazbě a pro které musel žalobce po propuštění vyhledat odbornou pomoc psychiatra a psychologa. Stejně tak za prokázané vzal soud dopady, které měla vazba na dceru a manželku žalobce, kdy žalobce vnímal tyto dopady jako vlastní. Dcera a manželka musely čelit nejen tomu, že je žalobce trestně stíhán, ale i tomu, že je ve vazbě. Dcera se navíc musela postarat o žalobcovy záležitosti, o jeho byt apod. Stejně jako u samotného trestního stíhání proběhla i stran vazby žalobce rozsáhlá medializace. Bylo podrobně (slovně i obrazově) informováno o vzetí žalobce do vazby i jeho propuštění. I na medializaci stran vazby je dle názoru soudu nutno vztáhnout shora popsaný podíl orgánů činných v trestním řízení, pro který je nutno medializaci přičíst k tíži státu.
47. Konečně pak byl prokázán i rozsáhlý zásah do osobnostní integrity žalobce v důsledku vykonané vazby. Vedle shora popsaných důsledků plynoucích ze samotného trestního stíhání, které výkon vazby ještě umocňoval, je nutno zmínit, že žalobce byl vzat do vazby jako osoba dosud nevězněná, a omezení osobní svobody tak jím bylo vnímáno obzvlášť citelně a úkorně. Navíc se žalobce ocitl ve vazbě jako policista. Přestože pak přicházel do styku s dalšími vězňenými osobami v minimálním rozsahu, čelil i tak nenávistným reakcím z jejich strany, jak ve své výpovědi přesvědčivě popsal.

48. S ohledem na popsané skutečnosti, které výrazným způsobem zintenzivňují negativní dopady vykonané vazby na osobu žalobce nad rámec „běžného omezení svobody“, považoval soud odškodnění v rámci rozmezí uvedeného ve shora odkazovaném rozsudku NSČR za neadekvátní. Za částku přiměřenou zjištěným okolnostem považoval soud odškodnění ve výši 2 000 Kč za den trvání vazby, celkově tedy 186 000 Kč. Jelikož pak již byla žalobci vyplacena částka 93 000 Kč, vyhověl soud podané žalobě stran odškodnění vazby do částky dalších 93 000 Kč a ve zbytku ji jako nedůvodnou zamítl.
49. O nákladech řízení bylo rozhodnuto § 142 odst. 2 o. s. ř., dle kterého měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Spory z nároků na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu jsou typickým příkladem sporů, ve kterých závisí rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu ve smyslu § 142 odst. 3 o. s. ř. Soud proto v rámci hodnocení procesního úspěchu/neúspěchu stran nijak nezohledňoval částky, do kterých vzal žalobce svou žalobu částečně zpět po přehodnocení svého žalobního požadavku, stejně jako částky, do kterých byla žaloba zamítnuta v rozsahu, do kterého soud nepovažoval jednotlivé uplatněné nároky za důvodné. Soud však nemohl pomínout skutečnost, že žalobce nijak nereagoval na částečné plnění poskytnuté mu žalovaným v průběhu řízení, a že tedy byla žaloba zamítnuta do částky 243 000 Kč nikoliv z důvodu úvahy soudu o výši nároku, ale z důvodu nedůvodnosti dané předchozím plněním žalovaného. Soud pak při stanovení náhrady nákladů řízení vyšel z úvahy, že předmětem řízení byly dva samostatné nároky na náhradu nemajetkové újmy, pro které je dle 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátního tarif“), stanovena tarifní hodnota ve výši 50 000 Kč, a že tedy každý z těchto nároků představuje 1/2 předmětu řízení (požadované částky odškodnění u jednotlivých nároků nejsou rozhodující, neboť výše plnění závisí na úvaze soudu). Stran odškodnění vazby byl žalobce úspěšný do 1/2 (93 000 Kč mu bylo přiznáno, 93 000 Kč bylo z důvodu již poskytnutého plnění zamítnuto), stran odškodnění trestního stíhání pak byl žalobce úspěšný do 70 % (350 000 Kč mu bylo přiznáno, 150 000 Kč bylo z důvodu již poskytnutého plnění zamítnuto). Při 50% úspěchu v části tvořící jednu 1/2 předmětu řízení a 70% úspěchu v části tvořící druhou 1/2 předmětu řízení byl tedy žalobce úspěšný do 60 % celkového předmětu řízení, do 40 % předmětu řízení byl úspěšný žalovaný, a žalobce má tedy právo na náhradu 20 % svých nákladů.
50. Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, vznikly náklady v celkové výši 66 085,36 Kč, která je tvořena
- 9x odměnou právního zástupce za 9 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 31. 1. 2016, sepis doplnění žaloby ze dne 26. 6. 2016, 2x účast při jednání soudu (trvajícím více než 2 hodiny) dne 9. 9. 2017, 2x účast při jednání soudu (trvajícím více než 2 hodiny) dne 25. 10. 2017, sepis závěrečného návrhu ze dne 31. 10. 2017) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 45 900 Kč (9x 5 100 Kč), když za tarifní hodnotu byl dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu vzat součet tarifních hodnot spojených věcí (2x náhrada nemajetkové újmy), pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, tj. součet dvou tarifních hodnot dle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu, tedy částka 100 000 Kč,
 - paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce za 9 úkonů právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu v celkové výši 2 700 Kč (9x 300 Kč),
2x náhradou za promeškaný čas při cestách ze sídla právního zástupce do sídla soudu a zpět ve dnech 9. 9. a 25. 10. 2017, tj. 8x 1/2hod. (dle www.mapy.cz) po 100,- Kč dle § 14 advokátního tarifu v celkové výši 1 600 Kč,
 - 2x náhradou cestovného za cestu vozidlem ze sídla právního zástupce do sídla soudu a zpět ve dnech 9. 9. a 25. 10. 2017, tj. za 418 km (dle www.mapy.cz) při průměrné spotřebě 4,833 litrů

nafty/100 km, dle § 156 a násl. zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 440/2016 Sb. v celkové výši 4 416 Kč,

- DPH (21 %) z odměny a náhrad hotových výdajů, cestovného a promeškaného času právního zástupce dle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. ve výši 11 469,36 Kč.

Soud pak žalobci přiznal právo na náhradu 20 % jeho nákladů řízení, tj. částku 13 217,07 Kč.

51. Požadovanou náhradu odměny a náhradu hotových výdajů právního zástupce za úkon uplatnění nároku na náhradu újmy u žalovaného soud žalobci nepřiznal, když taková náhrada je výslovně vyloučena ustanovením § 31 odst. 4 zákona.
52. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 částí věty za středníkem o.s.ř., když soudu je z jeho činnosti známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaný jako organizační složka státu řídí.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 22. listopadu 2017

Mgr. Martin Trepka
soudce

Usnesení

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **Ing. R. S.** narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Dobešem
sídlem Jánošíkova 29, 643 00 Brno

proti

žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 120 00 Praha 2

o zaplacení 7 500 000 Kč

doplňujícím usnesením

takto:

- I. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 11. 2017, č. j. 11 C 9/2015-192, se na konci výroku VI. doplňuje o slova: k rukám JUDr. Milana Dobeše, advokáta, sídlem Jánošíkova 29, 643 00 Brno.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Ve věci shora uvedené rozhodl soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2017, č. j. 11 C 9/2015-192, kterým ve výroku č. VI. uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení. V rozporu s § 149 odst. 1 o. s. ř., dle kterého zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu, však soud opomněl do předmětného výroku rozsudku uvést jako platební místo pro náhradu nákladů řízení právního zástupce žalobce.

Dle § 166 odst. 1, odst. 2 věty první o. s. ř., nerozhodl-li soud v rozsudku o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti, může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl právní moci, doplnit i bez návrhu. Doplnění o část předmětu řízení učiní soud rozsudkem, pro nějž platí obdobně ustanovení o rozsudku; jinak o doplnění rozhodne usnesením.

Jelikož soud ve shora uvedeném rozsudku nerozhodl o náhradě nákladů řízení v plném rozsahu, když opomněl uvést platební místo, provedl nápravu tímto doplňujícím usnesením, kterým nákladový výrok rozsudku, který dosud nenabyl právní moci, doplnil.

O náhradě nákladů řízení o doplnění rozsudku bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 2 o. s. ř. a contrario, když ve věci úspěšnějšímu žalobci, který by měl právo na náhradu nákladů, žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 20. února 2018

Mgr. Martin Trepka
soudce

Usnesení

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **Ing. R. S.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Dobešem
sídlem Jánošíkova 29, 643 00 Brno

proti

žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 120 00 Praha 2

o zaplacení 7 500 000 Kč

opravným usnesením

takto:

Výrok č. V. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 11. 2017, č. j. 11 C 9/2015-192, se opravuje tak, že správně zní:

V. Žaloba se v části, ve které žalobce požadoval zaplacení částky **507 000 Kč** jako náhrady nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby, zamítá.

Odůvodnění:

Ve věci shora uvedené rozhodl soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2017, č. j. 11 C 9/2015-192, kterým ve výroku č. III. částečně vyhověl žalobě v části požadující náhradu nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby a uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 93 000 Kč. Ve výroku č. V. předmětného rozsudku pak soud zamítl žalobu v části, ve které žalobce požadoval zaplacení částky 414 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby. Takto soud rozhodl o části žaloby, ve které bylo požadováno zaplacení částky 600 000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby.

Z částek uvedených ve výrocích č. III. a V. rozsudku je zřejmé, že jejich součet nečiní 600 000 Kč, které byly danou částí žaloby požadovány. V daném případě se však nejedná o situaci předvídanou ustanovením § 166 o. s. ř., kdy soud v rozsudku nerozhodl o některé části předmětu řízení, ale v kontextu odůvodnění rozsudku jde o zřejmou chybu v počtech ve smyslu § 164 o. s. ř.

Z odstavce 48. odůvodnění rozsudku vyplývá, že soud považoval za přiměřenou náhradu nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby v částce 186 000 Kč. Jelikož již žalobci byla vyplacena částka 93 000 Kč, vyhověl soud podané žalobě stran odškodnění vazby do částky dalších 93 000 Kč (tj. výrok č. III. rozsudku) a ve zbytku ji jako nedůvodnou zamítl (tj. výrok č. V. rozsudku).

Skutečnost, že žaloba byla zamítnuta i do částky 93 000 Kč, která již byla žalobci žalovaným zaplacena, žalobce však v této části nevzal žalobu zpět, vyplývá též z odstavce 49. odůvodnění rozsudku, ve kterém soud vyložil, jak dospěl k výši poměrné náhrady nákladů řízení.

Částka 414 000 Kč, uvedená ve výroku č. V. rozsudku, pak vznikla „pouhou“ chybou v počtech, kdy soud nedopatřením odečetl od požadované částky 600 000 Kč celou důvodnou výši odškodnění v částce 186 000 Kč, namísto jen přiznané částky 93 000 Kč. Z odůvodnění rozsudku je přitom zřejmé, že i do rozdílové částky 93 000 Kč byla žaloba v dotčené části zamítnuta.

Dle § 164 o. s. ř. předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům; jde-li o opravu výroku rozhodnutí, může odložit vykonatelnost rozsudku na dobu, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Jelikož ze shora uvedených důvodů došlo ve výroku č. V. rozsudku ke zřejmé početní chybě, postupoval soud dle cit. ustanovení o. s. ř. a provedl opravu tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Od právní moci tohoto opravného usnesení běží znovu lhůta k podání odvolání proti opravovanému výroku rozsudku.

Praha 11. dubna 2018

Mgr. Martin Trepka, v.r.
soudce